

Sygn. akt VI Ka 362/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron

Protokolant Konrad Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2015 roku

sprawy **J. B.** ur. (...) w J.

s. A., K. z domu Ź.

obwinionego z art. 96 § 3 kw i art. 65 § 2 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 12 maja 2015 r. sygn. akt II W 500/15

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec obwinionego J. B. w ten sposób, że za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 96 § 1 kw w zw. z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 9 § 2 kw,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 50 zł za postępowanie odwoławcze oraz wymierza opłatę w kwocie 35 zł.

Sygn. akt VI Ka 362/15

UZASADNIENIE

J. B. obwiniony został o to, że:

1. w okresie od dnia 29.05.2014r do 18.02.2015r. w Straży Miejskiej w J.- ul. (...) będąc właścicielem pojazdu F. o numerze rejestracyjnym (...) nie wskazał na żądanie uprawnionego organu tj. Straży Miejskiej, komu powierzył w/w pojazd w dniu 22.05.2014r o godz. 12:07 na ul. (...) w J.

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw;

2. w okresie od dnia 28.11.2014r do 18.02.2015r nie udzielił informacji co do własnego miejsca pracy

tj. o wykroczenie z art. 65 § 2 kw;

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 12 maja 2015r. w sprawie IIW 500/15:

I. uznał obwinionego J. B. za winnego tego, że w okresie od 29 maja 2014 r. do 18 lutego 2015 r. w J. będąc właścicielem pojazdu marki F. o nr rej. (...) nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, tj. Straży Miejskiej w J., komu powierzył do kierowania ww. pojazd w dniu 22 maja 2014 r. oraz tego, że w okresie od 28 listopada 2014 r. do 18 lutego 2015 r. w

J. wbrew obowiązkowi nie udzielił Straży Miejskiej w J. wiadomości co do miejsca swojego zatrudnienia, tj. wykroczeń z art. 96 § 3 k.w. i 65 § 2 k.w., i za to na podstawie art. 96 § 1 w zw. § 3 k.w. i art. 65 § 1 w zw. z § 2 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 350 (trzysta pięćdziesiąt) złotych,

II. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.o.w. zwolnił obwinionego J. B. od zapłaty kosztów postępowania i obciążył nimi Skarb Państwa i nie obciążył go opłatą sądową.

Z wyrokiem tym nie zgodził się obwiniony. W osobiście sporządzonej apelacji nie sprecyzował on zarzutów stawianych zaskarżonemu orzeczeniu. Z jej treści wynika jednak, że kwestionuje on ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę wyroku. Przede wszystkim argumentując, że z uwagi na używanie samochodu do celów służbowych nie jest w stanie wskazać (po upływie pewnego czasu) kto kierował należącym do niego samochodem. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obwinionego J. B. nie zasługuje na uwzględnienie, choć argumentacja przedstawiona w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie odnosi się do istoty postawionego J. B. zarzutu. J. B. postawiono bowiem zarzut popełnienia dwóch wykroczeń polegających na nie udzieleniu Straży Miejskiej w J. informacji komu powierzył pojazd w dniu 22 maja 2014r. (art. 96§3 k.w.) oraz nie udzieleniu informacji co do miejsca pracy (art. 65§2 k.w.). Oba zatem mają charakter ściśle formalny i polegają na nie udzieleniu uprawnionemu podmiotowi stosownych informacji. Bez znaczenia jest zatem kwestia (szeroko akcentowana w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) czy obwiniony mógł pamiętać, czy też nie komu powierzył należący do niego pojazd w dniu 22 maja 2014r., kiedy to zarejestrowano wykroczenie polegające na przekroczeniu dozwolonej szybkości. Istotą zarzucanych obwinionemu wykroczeń jest to, że zupełnie zignorował kierowane do niego przez Straż Miejską w J. pisma, które zostały mu prawidłowo doręczone w dniach 29 maja 2014r. i 1 grudnia 2014r. (zwrotne potwierdzenia odbioru k. 8-9). W tej sytuacji nie mogą być przekonywujące argumenty wskazane przez obwinionego w apelacji, a odnoszące się do powodów nie podania żądanych informacji – używanie auta do celów służbowych.

Wobec powyższego stwierdzić należy, że sąd I instancji nie dopuścił się w niniejszej sprawie błędnych ustaleń faktycznych, które mogłyby w konsekwencji doprowadzić do uniewinnienia J. B. od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Wymierzona obwinionemu kara – 350zł. grzywny nie jest karą rażąco, niewspółmiernie surową, a tylko w takim przypadku mogłoby dojść do zmiany wyroku w tym zakresie. Sąd I instancji wymierzył bowiem karę oscylującą w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i nic nie wskazuje aby sytuacja materialna obwinionego nie pozwalała mu wywiązać się z nałożonego obowiązku natury ekonomicznej.

Zaskarżone orzeczenie podlegało zmianie jedynie w zakresie wskazanej podstawy wymiaru kary. Zgodnie z treścią art. 9§2 k.w. jeżeli orzeka się jednocześnie o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę. Nie ma potrzeby zatem w takim wypadku powoływać wszystkich przepisów stanowiących podstawę skazania. W sytuacji zaś jak w niniejszej sprawie gdy obydwa przypisane obwinionemu wykroczenia przewidują podobne zagrożenia wystarczającym jest wskazanie jednego z nich i przywołanie przepisu art. 9§2 k.w.

W pozostałej części zaskarżony wyrok jako słuszny podlegał utrzymaniu w mocy.

Nie znalazł sąd odwoławczy podstaw do zwolnienia obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Dlatego też mając na względzie przepisy art. 636§1 k.p.k. w z wz. Z art. 119 k.p.s.w. kosztami tymi obciążył J. B..